

Visszatért Afrikába az udvarhelyi fotós-filmes **Józsa Levente**, aki tavaly az [I have a brick in Kenya](#) elnevezésű projekt keretében utazott Rusinga szigetére. Az akkori látogatásról dokumentumfilm készült, amely egyben Levente diplomamunkája is volt.

Idén még nagyobb fába vágta a fejszét, barátjával, **Mózes Tamással** együtt megmászta Afrika legmagasabb hegyét, az 5895 méter magas Kilimandzsárót.

Leventét a felkészülésről, az élményeiről és az ott végzett munkájáról kérdeztük.

Tavaly már voltál Kenyában, mi készítetett arra, hogy visszatérj?

Akkor egy szervezet által mentem, hogy segítsünk egy ott működő magániskolát. Ez a szervezet 2010 óta minden évben megszervez egy ilyen utat az iskola támogatóinak.

Az elmúlt év végén született meg a terv, hogy az idei utazásnak része legyen **a Kilimandzsáró meghódítása**, engem pedig vonzott, hogy ilyesmiben kipróbáljam magam.

A csapat az I have a brick in Kenya projekt működtetőiből és támogatóiból állt össze, 18-an voltunk összesen Erdélyből és Magyarországról. Szerettem volna, ha velem van a felkészülés és az ottani munka során egy barát, így került képbe Mózes Tamás, akivel együtt terveztük a projektet, aminek az eredményét hamarosan egy YouTube csatornán lehet megtekinteni.

{youtube}jghHFjvgpDw{/youtube}

A szervezet tagjai egybként éves látogatásaik alkalmával igyekeznek mindig valamit megvalósítani az anyagi támogatáson kívül. Idén például fákat ültettek, napelemeket telepítettek.

Mennyi időt tartott az idei látogatás?

Közel három hetet voltunk ott, október 10-től 28-ig. Tavaly csak tíz napot töltöttünk ott, és ez óriási felelősség volt számomra, hogy ennyi idő alatt össze kellett hozni egy dokumentumfilmet anélkül, hogy lett volna időm helyszínelni, megismerni a környezetet.

A munka miatt nem volt időm élvezni az ottlétet, ez volt az egyik ok, amiért vissza akartam menni, a másik pedig a hegymászás. A tavaly kipróbáltam magam a dokumentumfilm világában, idén egy kicsit lazább, személyesebb dologban gondolkodtunk.

Az ötlet onnan jött, hogy indulás előtt alig találtunk igényes, napjainkban készült filmes anyagot az interneten, vagy élménybeszámolókat, amik segítettek volna felkészülni.

Ezért elterveztük, hogy létrehozunk a YouTube-on egy utazással kapcsolatos csatornát, melyen a saját tapasztalataink és érzéseink szerint próbáljuk majd bemutatni azt, ami ott várt ránk,

mindezt úgy, hogy szakmailag is megpróbáljunk egy minőséget hozni.

Hogy lehet felkészülni egy ilyen útra?

Az interneten mindenhol azt írják, hogy a Kilimandzsáró a világ legmagasabb sétálható hegye. Ez szerintem hatalmas megtévesztés. Az ember azt gondolná, hogy milyen jó közel 6 ezer méterre felsétálni. De azt nem nagyon említik, hogy a magasságtól ugyanúgy hegyi betegséged lehet, és kicsit jobban szenvedsz, mint egy sima séta közben.

A mi túránk 6 napot tartott, ami fizikailag nem annyira megterhelő, naponta 10-15 kilométert gyalogoltunk, de kellett a felkészülés erre is.

Én a nyáron rengeteget jártam futni, bringázni. Volt egy kitűzött célom, mégpedig az, hogy indulás előtt le tudjak futni egy félmaratoni távot.

A hegymászás nem csak arról szól, hogy utolsó nap felmegyünk a csúcsra. **Az egész egy nagy megpróbáltatás.**

Mindenkivel szót kell értened, el kell viselni, hogy körülötted még ott van 17 ember, teljesen kilépsz a komfortzónádból, nincs egy zuhanyzó, minden reggel korán kelsz, rengeteget gyalogolsz hegyre, kényelmetlenül alszol. Ez mind hozzá tartozik a felkészüléshez.

De ahhoz, hogy valaki feljusson a csúcsra, nem jó fizikai kondíció kell, hanem motiváció. Ha fejben nem vagy ott, és nincs egy cél, ami felvigyen a hegyre, akkor biztos, hogy utolsó nap vissza fogsz fordulni.

Hogy zajlik a csúcstámadás?

Egy nappal a csúcstámadás előtt felmentünk az utolsó táborig, ez körülbelül 4600 méter magasan van, délutánra értünk oda, ebédeltünk, és utána mindenki lefeküdt aludni, mert éjjel 12-kor indultunk tovább, hogy hajnalra érjünk fel a csúcsra.

Azon a szinten már nagyon hideg volt, mínusz fokok voltak, és az a kevés ember, aki addig jól bírta, azokban is **előjött a magaslati betegség** valamilyen jele.

Én és Tamás az utolsó napig nagyon jól, szinte tünetmentesen haladtunk előre, jól viseltük az akklimatizációt, a csúcstámadás éjszakája viszont mindkettőnk számára maga volt a pokol.

Azóta is nehéz elmesélnünk, átadnunk azt az érzést, amivel ott találkoztunk. Így visszatekintve egy álomnak tűnik az az éjszaka, vannak pillanatok, amelyekre nem is emlékszünk tisztán.

Az elején egy pánikszerű érzés fogott el, majd hatalmas légszomj gyötört. Koncentrálnom kellett a légzésemre, ami a 7 órás séta során végig követett. Furcsa érzés volt ennyi időn keresztül mondogatni magamban: „mélylevegő....kienged...”.

Ezt követték a hallucinációk és a képzelgések, a végén a szédülés és hányinger is. Nehezünkre esett a lépés, nem azért, mert el voltunk fáradva, hanem mert az oxigénhiány miatt nem tudtunk parancsolni a testünknek.

Az
egyik

Amitt

